

Коли Україна прямує на Захід

Рішення про початок переговорів про вступ до ЄС України та Молдови, прийняте лідерами європейських держав та урядів, є набагато більшим, ніж просто сильний дипломатичний жест.

Зважаючи на волю народів цих країн, це рішення запустило тривалий процес зближення з Європейським Союзом. Їм знадобиться час, щоб привести свої країни у відповідність до нашого верховенства права та наших правил, але зараз цей рух є незворотнім.

Нехай ті, хто хвилюється на Заході, заспокояться! Суворі й жорсткі критерії вступу будуть дотримані. І європейці зроблять все можливе, щоб допомогти Україні та Молдові їм відповідати. Вони виділять для цього людські, політичні та фінансові ресурси. Єдність, яку вони продемонстрували в Брюсселі, не похитнулася. Їх солідарність - це реальність.

Громадяни цих країн сказали "ні" російському ярму, яке так довго тяжіло над ними, цьому колоніалізму іншої епохи, який приніс у їхнє життя найогидніші методи, брехню, корупцію, застосування сили... Це вже незворотнє, вони більше не хочуть цього.

За браком будь-якої іншої зовнішньої політики, все, що Європа може запропонувати на своїх кордонах - це членство. Але ми не повинні недооцінювати можливості, які це дає для трансформації суспільств. Попередні розширення дозволили цілим суспільствам, розвиток яких зупинився за часів тоталітарного панування, стати на шлях демократії, сучасності та процвітання так, як жоден інший приклад у світі не здатен це зробити. Це те, що зараз відбувається.

І нищість поведінки угорського прем'єр-міністра не стане перешкодою на цьому шляху.

Давайте ніколи не забувати, що саме народи хочуть приєднатися до європейської політичної спільноти, яка гарантує права людини, незалежне правосуддя, захищені меншини та свободу вираження ідей і вибору.

Це не є чиеюсь змовою. І європейці правильно роблять, що мають геополітичне бачення, щоб взяти простягнуту руку та почути прохання про допомогу від громадян, які бажають звільнитися від диктаторських методів правління. На вулицях Тбілісі, столиці Грузії, танцювали.

Росія, безумовно, багато втратить. Єдине, на що ми можемо сподіватися, що вона зрозуміє, що XXI століття - це вже не час для територіальних завоювань, загарбницьких воєн та влади грубої сили.